

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 63.

Trettende Session.

20de Møde.

Torsdagen den 31te October Kl. 1.

(Fortfat.)

S. Sags (fortfat): Naar der nemlig fremkommer Oplysning om Noget, som han maa kunne vide Bessed om, saa venter Dommeren, at han vil træde frem og opklare Spørgsmaalet, og den Anklagede vækker da i høi Grad Mistanke imod sig, naar han i et saadant Dieblit forbliver taus og ikke benytter den Ret, han har til at give Oplysninger. Det er ogsaa saa langt fra, at man nu for tiden anseer det som en Fordeel ved den engelske Retspleie, at den Anklagede ikke forhøres, at der uophørlig fremkommer Forslag om en væsentlig Forandring i denne Retning. Man er endog gaaet saa vidt, at den berømte Lord Brougham, som er Retspleiens største Reformator i England, har fordret, at den Anklagede skulde forhøres under Ed; han er altsaa gaaet langt videre, end jeg her nogenstinde vilde være tilbøielig til at gaee, idet han fordrer, at den Anklagede skulde afhøres ligefrem som Vidne. Det vil altsaa sees, at de, der med sær Fortjærlighed dvæle ved denne Side af den engelske Retspleie, ingenlunde ville finde, at man i England selv har en saa afgjort Fortjærlighed for den, men at man tvertimod er kommen til den Erkjendelse, at det Simple og Naturlige er, at den Anklagede bliver forhørt og afgiver Svar paa Spørgsmaalene, ligesom enhver Anden giver, dog uden at Tvang anvendes. Et andet Spørgsmaal, som ved Hovedbehandlingens er af Bigtighed, er Vidne-

forfæren. Hvem skal tilstedes som Vidner? I § 209 vil man see, at der er givet Bestemmelser om, hvem der er undtagen fra at vidne, og at det er kun ganske faa Personer, der ere undtagne: Hans Majestæt Kongen, den, der er berøvet Fornuftens Brug, i visse Tilfælde Sagsførere, og catholske Præster med Hensyn til det, der under Skriftemaalene er dem betroet. Man har mange Steder forsøgt at ubelufte endeel Vidner og bestemme, i hvilke Tilfælde de skulle føres o. s. v. Jeg troer, at en moden Overveielse af Sagen maa føre til, at det Princip, der her i Lovten opstilles, er det rigtige: lad Enhver vidne, som kan vidne i Sagen, og lad derefter Dommeren bestemme, hvad Vægt der skal tillægges Vidnesbyrdet. Fordi en Mand engang har begaaet en Forbrydelse, derfor aflægges han ikke altid falsk Vidnesbyrd; fordi en Mand er interesseret i en Sag, deraf følger ingenlunde, at han skulde ville fortie Sandheden eller gjøre sig styldig i falsk Vidnesbyrd, og fordi En er beslegtet med den Anklagede, behøver man heller ikke at frygte, at han skal aflægge falsk Vidnesbyrd. Man er ogsaa, navnlig i England, efterhaanden kommen til at lade næsten alle de tidligere ubelufte Vidner vidne. Der var for nogle Aar siden en Sag, som jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, fordi den maaskee kan give et Bidrag til at vise, af hvor stor Betydning det er, at man ikke ubeluffer Vidnesbyrd. Blandt de ubelufte Vidner var Mand og Kone i Sagen, der angik den ene af Egteskællerne, og jeg vil tilstaae, at det for Følelsen har noget i høi Grad Stødende, at Manden skal kunne vidne imod Konen eller omvendt. Smidertid